

«Ένωση με την Ελλάδα»

Ποιος ο Πραγματικός Δρόμος για την Εθνική μας Λευτεριά

Η Προσπάθεια μας για Διαφώτιση του Εργάτη πρέπει να Ενταθεί

Το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» άρχισε να ρίχνεται από πολύ παλιά εποχή, από την εποχή της αστικής Επανάστασης στην Ελλάδα το 1821, και εσυνδυάσθη τότε με τον αγώνα της αστικής τάξης ενάντια στη φεουδαρχία και τον προστάτη της, το ξένο Τούρκικο ζυγό. Το σύνθημα τότες της Ένωσης ήταν προοδευτικό, για το λόγο, ότι ή αστική τάξη και στην Ελλάδα και στην Κύπρο, που άρχισε κείνη την εποχή να ορθώνεται μπροστά στην Φεουδαρχική τάξη, είχε μια και την αυτή επιδίωξη: την κατάργηση της φεουδαρχίας και το διώξιμο του ξένου κατακτητή, ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΚΑΤΑΧΤΗΤΗ, και τής Ελλάδας και τής Κύπρου. Κοινός, λοιπόν, ο εχθρός, κοινός και ο αγώνας. Ενάντια στον ίδιο κατακτητή. Ενάντια στην ίδια τάξη. Τι το καλύτερο από την ενοποίηση και τον συντονισμό των επαναστατικών δυνάμεων; Γ' αυτό λέμε, ότι ΤΟΤΕΣ το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» ήταν λογικό, προοδευτικό.

Το σύνθημα τούτο εξακολούθησε να ρίχνεται από την αστική τάξη της Κύπρου και τους διανοούμενους της -και από την αστική τάξη της Ελλάδας, φυσικά, που στην Κύπρο έβλεπε μια νέα πλουτοφόρα περιοχή για εκμετάλλευση- μέχρι σήμερα. Σήμερα, όμως, μια ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ήλθε στην επιφάνεια, η ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΤΑΞΗ, που ζητά όχι μόνο την Εθνική της λευτεριά, μα ταυτόχρονα, και το ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ της ξεσκλάβωμα. Από την αρχή της εμφάνισης της στην Κύπρο, η πρωτοπορία της εργατικής τάξης, το παλιό [Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου](#), άρχισε να χτυπά το αστικό και σοβινιστικό σύνθημα της «Ένωσης», που σκοπό του είχε μεν το διώξιμο του ξένου κατακτητή, άλλα είχε δε και την συνέχιση της εκμετάλλευσης του προλεταριάτου αμέρους της αστικής τάξης.

Σ' ένα σημείο στις θέσεις και αποφάσεις του Β' Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς, που συντάχτηκαν από τον ίδιο τον Λένιν, αναφέρεται το έξης διαφωτιστικό κομμάτι:

«Στις υπόδουλες χώρες (αποικιακές) υπάρχουν δύο κινήματα, που κάθε μέρα χωρίζονται περισσότερο. Το ένα είναι το αστικοδημοκρατικό εθνικιστικό κίνημα, που έχει σαν πρόγραμμα του την πολιτική ανεξαρτησία και τη διατήρηση του αστικού καθεστώτος. Το άλλο είναι το κίνημα των φτωχών αγροτών κ' εργατών για την απελευθέρωση τους από κάθε είδους εκμετάλλευση. Το πρώτο προσπαθεί να διευθύνει το δεύτερο και πολλές φορές το κατορθώνει σε αρκετό βαθμό. Άλλ' η Κομμουνιστική Διεθνής και τα Κόμματα που ανήκουν σ' αυτή, πρέπει να πολεμήσουν αυτή την τάση και να φροντίσουν ν' αναδείξουν συνείδηση τάξης στις εργατικές μάζες των αποικιών. Για το σκοπό τούτο, το σπουδαιότερο κ' αναγκαιότερο έργο είναι η ίδρυση Κομμουνιστικών Κομμάτων, που οργανώνουν τους εργάτες και τους χωρικούς στην επανάσταση και στην εγκαθίδρυση της Σοβιετικής Δημοκρατίας».

Τώρα, το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» τι άλλο μπορεί να είναι παρά ένα αστικοδημοκρατικό εθνικιστικό σύνθημα, αφού από τη μια ζητεί μεν το διώξιμο του ξένου κατακτητή, από την άλλη όμως ζητεί να διαιωνίσει την εκμετάλλευση υπό άλλη μορφή, δηλ. την ένωση με άλλο αστικό κράτος, έστω κι' αν το κράτος αυτό μιλά την ίδια γλώσσα με μας, έστω και αν το κράτος τούτο ισχυρίζεται πως ο τόπος μας είναι ένα κομμάτι από τη γη του. Στις ορέξεις δεν διαφέρει από τον τωρινό εκμεταλλευτή. Το κεφάλαιο τούτο, με την διαφορετική εθνική ονομασία του, ζητά κι' αυτό κι' άλλους τόπους για εκμετάλλευση, ζητά κι' αυτό κι' άλλους σκλάβους στην υπηρεσία του. Γι' αυτό εμείς αγωνιζόμαστε και για το διώξιμο του ξένου κατακτητή και για το κοινωνικό ξεσκλάβωμα του εργάτη.

Οι οπορτουνιστές ρεφορμιστές ηγέτες του ΑΚΕΛ, θέλοντας ν' αφιονίσουν το προλεταριάτο και την αγροτική τάξη της Κύπρου με ψευδο-εθνικά και ψευδο-πατριωτικά σοβινιστικά συνθήματα, γιατί έτσι τους συμφέρει, ρίχνουν κι' αυτοί το σύνθημα που ρίχνει η αστική τάξη της Κύπρου και μάλιστα, με πιο πομπώδες φράσεις. Η Ακελική ηγεσία δεν θέλει να έρθει σε αντίθεση με την μικροαστική τάξη, από φόβο μήπως χάσει την υποστήριξη της στις διάφορες καθημερινές εκμεταλλευτικές ενέργειες της σε βάρος της εργατικής τάξης του τόπου μας (γιατροί με τεράστια πελατεία, δικηγόροι με μπόλικες δουλειές, ποιητές, εκδότες και λογοτέχνες με τεράστια κυκλοφορία των έντυπων τους κ.τ.λ.).

Όσο για το σύνθημα «Ενότητα, συμφιλίωση» πάντα το καταδικάσαμε και το καταδικάζουμε, γιατί σκοπό έχει το αποτράβηγμα του εργάτη από τις ταξικές του διεκδικήσεις και το νάρκωμα της ταξικής του συνείδησης. Η συνεργασία με αστικά στοιχεία μπορεί να γίνει μονάχα στον αγώνα για το διώξιμο του ξένου κατακτητή, κι' αυτή πάλι σύμφωνα με τους πιο κάτω τρεις βασικούς ορούς: 1) Το προλεταριακό κόμμα κ' η τάξη που αντιπροσωπεύει να μη χάσουν την ταξική τους οντότητα. 2) Το προλεταριακό κόμμα να μπει επικεφαλής του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα και 3) η καθημερινή ταξική πάλη για τις οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις της εργατικής κι' αγροτικής τάξης σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει ν' αγνοηθούν.

*

Ένωση με την Ελλάδα;

Η δικαιολογία πως με την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα θα λυθούνε τα εθνικά δεσμά που μας τυλίγουν και μαζί με την προλεταριακή τάξη της Ελλάδας, θα προχωρήσουμε, πλάι πλάι με το Ελληνικό προλεταριάτο για το κοινωνικό μας ξεσκλάβωμα, είναι το λιγότερο παιδαριώδικο, γιατί ο αγώνας του Κυπριακού ή του Ελληνικού προλεταριάτου δεν είναι στενά εθνικός, έτσι που να κλείεται μέσα στα εθνικά σύνορα της μιας ή της άλλης χώρας, αλλά διεθνιστικός, αγώνας ολάκερου του προλεταριακού και καταπιεζόμενου κόσμου, όπου γης.

Ο καπιταλιστικός κόσμος κατόρθωσε να κρατηθεί στη ζωή ως τα σήμερα, μετά από τον τελευταίο εξάχρονο πόλεμο και την μεταπολεμική του κρίση της υποπαγωγής, δρώντας διεθνιστικά, αλληλοβοηθούμενος και αλληλούποστηριζόμενος. Αντίθετα, οι προλεταριακές δυνάμεις, ή επαναστατικές εθνικο-απελευθερωτικές εξορμήσεις των καταπιεζόμενων σκλάβων των αποικιών, πουθενά δεν πέτυχαν ένα ουσιαστικό αποτέλεσμα, γιατί έλειπε η διεθνιστική βάση τους, έλειπε η διεθνιστική αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια. Παραδείγματα έχουμε ένα σωρό:

Βούρμα, Ινδοκίνα, Ινδονησία, Κεϊλάνη, Ινδίες, Περσία, Παλαιστίνη, Αίγυπτος, Μαρόκο, Μαδαγασκάρη, Παραγουάη, Βολιβία, Ισπανία, Συρία, Ελλάδα κ.λ.π. Αυτά όλα μας αποδεικνύουν, πως οποιοσδήποτε αγώνας, κλεισμένος μέσα στα στενά εθνικά όρια μιας χώρας, είναι καταδικασμένος σ' αποτυχία, γιατί έχει ν' αντιμετωπίσει όχι μονάχα τη δική του εκμεταλλευτική τάξη, αλλά κι' ολάκερο τον συνασπισμένο παγκόσμιο καπιταλιστικό κόσμο, που θα επέμβει οπωσδήποτε για να βοηθήσει τον κινδυνεύοντα αδελφό του καπιταλισμό της χώρας εκείνης (Ελλάδα, Ινδοκίνα, Ινδονησία, Περσία, Κίνα κ.λ.π.).

Γι' αυτό ο αγώνας μας δεν θα ωφελήσει τίποτε αν συνδυασθεί μονάχα με τον αγώνα του Ελληνικού προλεταριάτου. Ο αγώνας μας είναι ανάγκη να συντονιστεί με τον αγώνα όλων των άλλων αποικιακών σκλάβων και, προπαντός, με το προλεταριάτο της Αγγλίας.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εργάτης \(Φύλλο 3\), Δεκαετία 1940-1949, 1947, Λευκωσία, Ένωση, ΑΚΕΛ, Εθνικισμός](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatis:no3:antienosis>

Last update: **2025/07/15 13:46**